

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 16, Obraz Boga, część 2 i Wprowadzenie do Królestwa Bożego

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 16 na temat Obrazu Boga, część 2 i Wprowadzenie do Królestwa Bożego.

Kończymy więc, patrząc na rozdział 3 Listu do Kolosan oraz wersety 9 i 10, gdzie znajdujemy odniesienie do odnowienia obrazu Boga w nas, Jego ludzie, i zaczynam łączyć to z rozdziałem 1 i werselem 15 Listu do Kolosan, gdzie Jezus Chrystus, sam wcielony Chrystus, jest obrazem Boga.

A teraz w 3, 9 i 10, szczególnie w wersecie 10 Listu do Kolosan, znajdujemy odniesienie do obrazu Boga odnawianego w wiedzy na obraz jego twórcy. Prawdopodobnie powiązanie polega na tym, że dzięki połączeniu z Chrystusem, który jest obrazem Boga, rozdział 1, werselem 15, obraz zaczyna się w nas odnawiać. Tak więc nie przez połączenie ze starym człowiekiem, starym ja, będącym w Adamie, ale teraz przez połączenie z Chrystusem, przez połączenie z nowym człowiekiem, który jest obrazem Boga, rozdział 1, werselem 15, teraz Paweł mówi, że obraz Boga odnawia się w nas.

Tak więc, to jest w pewnym sensie już aspekt obrazu. Już jesteśmy odnawiani w obrazie. Obraz, który Adam utracił lub zrujnował Adama, jest teraz przywracany w nas na mocy przyłączenia do nowego człowieka, to jest do osoby Jezusa Chrystusa.

Niektórzy nawet zasugerowali, że w wersecie 10, odniesienie do odnowienia w wiedzy, a niektórzy zasugerowali, że może to odzwierciedlać wiedzę, drzewo poznania dobra i zła, w rozdziale 2 Księgi Rodzaju. Nie chcę tego dalej rozwijać, ale chodzi o to, że istnieją wyraźne odniesienia do rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju w języku obrazu w rozdziale 3 Listu do Kolosan, a także w rozdziale 1. Innym miejscem, w którym znajdujemy obraz języka Boga w literaturze Pawła, jest 2 List do Koryntian. W rozdziale 3 Listu do Koryntian i wersecie 18, na przykład, 2 List do Koryntian 3 i werselem 18.

Cofnę się i przeczytam 17, a teraz Pan jest Duchem. To koniec tej sekcji, która dotyczy nowego przymierza, Pawła będącego sługą nowego przymierza, które koncentruje się wokół dawania Ducha Świętego i posługi Ducha Świętego. Kończy się słowami: teraz Pan jest Duchem, a gdzie jest Duch Pański, tam jest wolność.

A my wszyscy, którzy mamy odsłonięte twarze, kontemplujemy chwałę Pana, która przemienia się w Jego obraz, z coraz większą chwałą, która pochodzi od Pana, który jest Duchem. Tak więc teraz odnawiany na obraz, obraz Boży przemieniany w obraz Chrystusa teraz następuje przez dzieło Ducha w życiu Jego ludu. Rozdział 4 i werset 4, Bóg tego wieku, nadal 2 Koryntian, rozdział 4 i werset 4, Bóg tego wieku zaślepił umysły niewierzących, aby nie mogli zobaczyć światła ewangelii, która ukazuje chwałę Chrystusa, który jest obrazem Boga.

Podobny język do tego, który znajdujemy w Liście do Kolosan 1, wersecie 15. Tak więc najprawdopodobniej te teksty z 2 Listu do Koryntian należy rozumieć i czytać podobnie jak Rzymian 8-29 oraz 1 List do Koryntian 15 i 45 oraz następne 49. Ponadto, rozdział 1 Listu do Kolosan 1, werset 15 odnosi się do Chrystusa jako obrazu Boga.

Co ciekawe, w punkcie kulminacyjnym odniesienia do 2 Koryntian znajduje się 2 Koryntian 5:17, tekst nowego stworzenia. Jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowe stworzenie. Teraz więc Bóg czyni to w nowym stworzeniu, które inauguruje przez zmartwychwstanie swojego syna Jezusa Chrystusa.

Raz jeszcze, Jezus jest prawdziwym obrazem Boga w wypełnieniu obrazu Adamowego i tego, co Adam miał zrobić. Teraz Jezus jest prawdziwym obrazem Boga, a obraz ten jest w nas przywrócony dzięki przynależności do Chrystusa. Poprzez Jego Ducha Świętego, ten obraz jesteśmy przemieniani w obraz Jezusa Chrystusa, dlatego zaczynamy przywracać i wypełniać to, czego Adam nie zdołał dokonać w rozdziale 1 Księgi Rodzaju. Tak więc, cytując ponownie książkę Charlesa Scobiego, *The Ways of Our God*, jego biblijną teologię, podsumowuje on, mówiąc, że Paweł wierzy, że wiek eschatologiczny, to znaczy nowe stworzenie, królestwo Boże, zostało zainaugurowane przez człowieka, to znaczy Jezusa, który ucieleśnia zamiar Boga dla wszystkich ludzi, zamiar, który został udaremniony przez pierwszego Adama, ale teraz został wypełniony w ostatnim.

I znowu, czyni to w nowym stworzeniu, które inauguruje. Teraz, gdy wychodzimy poza literaturę Pawłową, widzimy inne odniesienia do Jezusa Chrystusa na obraz Boga lub do wypełniania Jezusa Chrystusa faktycznie wypełniającego rolę Adama i zlecenie Adama, dokonującego tego, czego Adam nie zdołał zrobić. A potem jeden tekst, który krótko omówimy, który wydaje się, jak sądzę, pośrednio odzwierciedlać aspekt „jeszcze nie” obrazu Boga w jego ludzie.

Punktem wyjścia byłaby Księga Hebrajczyków, jeśli chodzi o odniesienia do Jezusa Chrystusa lub do ludzkości na obraz Boga, szczególnie odzwierciedlającej obraz Adama. Rozdział 1 i werset 3 na samym początku księgi mogłyby być odniesieniem do Jezusa Chrystusa ponownie jako obrazu Boga. Werset 3 Listu do Hebrajczyków 1,

słońce jest blaskiem chwały Bożej, dokładnym przedstawieniem jego istoty podtrzymującej wszystko.

Teraz znajdujemy ostatecznego nosiciela obrazu Boga, tego, który odzwierciedla chwałę Boga, tego, który jest samym Bogiem i dokładnym przedstawieniem istoty Boga. Ale potem w rozdziale 2, wersetach 8 i 9 Księgi Hebrajczyków, w rozdziale 2, właściwie od 6 do początku wersetu 6 Listu do Hebrajczyków 2, autor zaczyna cytować Psalm 8. Widzieliśmy już, że Psalm 8 jest psalmem, który celebruje pierwotne stworzenie Boga i godność ludzkości stworzonej na obraz Boga, który miał nad nią panować. Teraz autor Listu do Hebrajczyków 2 cytuje ten psalm, zaczynając od wersetu 6, mówi, ale w rozdziale 2 jest miejsce, w którym ktoś zaświadczył, czym jest ludzkość, że o niej pamiętasz? Synem człowieczym, że się nim zajmujesz.

Uczyliście ich niewiele mniejszymi od aniołów, uwieńczyliście ich chwałą i cziłą, poddałeś wszystko pod ich stopy. Następnie przechodzi do wyciągnięcia implikacji psalmu. Poddając im wszystko, Bóg nie pozostawił niczego, co nie byłoby im poddane.

Jednak obecnie nie postrzegamy wszystkiego jako im podległego. To jest rodzaj już, albo jeszcze nie. Jeszcze nie postrzegamy wszystkiego jako podległego ludziom.

Ale potem, w wersecie 9, mówi, ale widzimy Jezusa, który został uczyniony niższym od aniołów na chwilę, ale teraz ukoronowany chwałą i cziłą, ponieważ cierpiał śmierć, aby z łaski, łaski Bożej, mógł zakosztować śmierci za każdego. Teraz, kiedy to czytam, zastanawiam się, dlaczego autor zacytował Psalm 8. Mam na myśli, że jeśli wrócisz i przeczytasz Psalm 8, to naprawdę nie jest proroczy. Na pierwszy rzut oka nie wydaje się, aby był to psalm Dawida, rodzaj psalmu królewskiego, który często można zobaczyć w odniesieniu do Chrystusa w Nowym Testamencie.

Dlaczego Psalm 8? Myślę jeszcze raz; związek jest taki, że jako syn Dawida, jeśli wrócisz wcześniej do rozdziału 1, wersetu 5, autor ponownie cytuje tekst o synu, odnosi się do Jezusa jako syna. W wersecie 5 jest on synem Dawida. Jesteś moim synem.

Dziś staję się twoim ojcem. Będę jego ojcem, a on będzie moim synem, 2 Samuel 7. Tak więc jest to syn Dawida. Teraz w rozdziale 2 znajdujemy Chrystusa jako syna Dawida, spełniającego rolę Adama.

Innymi słowy, zamiar Boga wobec ludzkości został ustanowiony i odzwierciedlony w Psalmie 8, że będą rządzić wszystkim, co mówi autor, ale teraz tego nie widzimy. Ostatecznie znajduje on swoje wypełnienie w Jezusie Chrystusie, który jest drugim Adamem. Więc ponownie, to, czego Adam i Ewa nie zrobili w Księdze Rodzaju 1 i 2 oraz w Psalmie 8, teraz zostaje dokonane w Jezusie Chrystusie.

Zatem z tego powodu autor może cytować Psalm 8 w odniesieniu do Chrystusa, nie dlatego, że koniecznie przepowiada przyście Chrystusa, ale po prostu dlatego, że zamysł Boga względem Adama w Psalmie 8 znajduje teraz swoje wypełnienie w ostatnim Adamie, którym jest Jezus Chrystus, który teraz przychodzi, aby dokonać tego, czego nie udało mu się dokonać. I ponownie, czyni to jako syn Dawida z Psalmu 2, Psalmu 110 i 2 Samuela 7. Innym tekstem, który wykracza poza List do Hebrajczyków, aby w pewien sposób wyjść poza List do Hebrajczyków, który może również odzwierciedlać obraz języka Boga, języka Adama, byłby rozdział 1 i werset 8 Listu Jakuba. Tak więc, Jakub 1, przepraszam, 18, Jakub 1:18, ponownie, domyślnie, może domyślnie odzwierciedlać obraz Adama.

On wybrał, aby nas narodzić przez słowo prawdy, a my możemy być pierwocinami wszystkiego, co stworzył. I wszystko, co chcę z tego zrobić, to implicite, znajdujemy, odnosimy się do tego tekstu, myślę, w kontekście omawiania nowego stworzenia i odnoszenia się do stworzenia, tematu nowego stworzenia. Ale raz jeszcze, fakt, że jesteśmy pierwocinami jego stworzenia, dosłownie pierwocinami jego stworzenia, może wyrazić ponownie, implicite, że teraz Boży zamiar dla jego pierwszego stworzenia i jego nosiciela obrazu, Adama, w końcu spełnia się w jego ludzie w nowym stworzeniu.

Ale chciałbym zakończyć Księgą Objawienia i ponownie przyjrzeć się rozdziałom 21 i 22, szczególnie rozdziałowi 22. W jednym tekście w szczególności widzieliśmy, że Objawienie 21 i 22 to kulminacyjna wizja Jana, że celem historii odkupienia jest cała ludzkość żyjąca w nowym stworzeniu w nowej relacji przymierza z Bogiem i Barankiem, który teraz mieszka pośród nich. Chcę przejść do końca rozdziału 22, ale zanim to zrobię, zauważ, że w tym podsumowaniu właśnie stwierdziłem język stworzenia, ponownie sugerując powiązania z pierwszym stworzeniem. Ale w rozdziale 22:5 znajdujemy, że na samym końcu opisu nowego stworzenia, a teraz Jan opisuje samych ludzi Boga i to, co robią w nowym stworzeniu, rodzaj ich roli, a werset 5 mówi: Nie będzie już nocy.

Oni, jego lud, nie będą potrzebowali światła Baranka ani światła słońca, ponieważ Pan Bóg da im światło i będą panować na wieki wieków. Teraz podniosę ten tekst ponownie w związku z królestwem, ale wydaje mi się, że tutaj znajdujemy ostateczny cel zamierzenia Boga dla Adama i Ewy w Księdze Rodzaju 1, że będą panować nad ziemią. Jako nosiciele Jego obrazu, jako ci stworzeni na obraz Boga, będą panować nad stworzeniem, tak że rozdział 22 Objawienia kończy się rządami ludu Bożego na wieki wieków nad nowym stworzeniem, moim zdaniem, w wypełnieniu pierwotnego zamysłu Boga dla ludzkości.

Tak więc Adam i Ewa mieli, jako nosiciele obrazu Bożego, rozprzestrzenić panowanie Boga nad całym stworzeniem, czego nie uczynili, ale teraz, przez Jezusa Chrystusa, zaczynając przywracać obraz Boga w swoim ludzie i przez zjednoczenie swojego ludu z nim, obraz Boga przywrócony w nich, teraz znajdujemy to, co nie zostało jeszcze

ostatecznie osiągnięte. Teraz znajdujemy dopełnienie tego przywrócenia z ludem Boga. Chociaż słowo obraz nie jest tutaj użyte, moglibyśmy powiedzieć, że tutaj lud Boży odzwierciedla obraz Boga, rządząc z nim nad całym stworzeniem, nad nowym, przywróconym, odnowionym stworzeniem. Tak więc, jeśli mogę podsumować temat obrazu Boga w całym Starym i Nowym Testamencie, Greg Beal mówi to w swojej nowotestamentowej teologii biblijnej, mówi, że Chrystus przyszedł jako czas ostateczny dla Adama, aby zrobić to, co pierwszy Adam powinien był zrobić i doskonale odzwierciedlić obraz swojego ojca i umożliwić ludziom przywrócenie tego obrazu również w nich.

Czyniąc to, Chrystus ponownie uruchamia historię, która jest nowym wiekiem stworzenia, który ma zostać pomyślnie dopełniony podczas Jego ostatecznego przyjścia. Następnie obraz Boga zostaje przemieniony w nas przez to, że należymy do Chrystusa. Na końcu Adama, który doskonale odzwierciedla obraz Boga, ten obraz zostaje przemieniony w nas, którzy należymy do Chrystusa, który jest prawdziwym obrazem Boga. Tak więc w Chrystusie to, czego Adam nie zdołał dokonać, zostało dokonane w Chrystusie i teraz jest dokonywane w jego ludzie i zostanie dokonane w dopełnieniu, gdy ludzie Boga będą rządzić nowym stworzeniem, odzwierciedlając obraz Boga, tak jak Adam pierwotnie miał to zrobić w rozdziale 1 Księgi Rodzaju. Tak więc, kolejne powiązanie między początkiem a końcem Biblii.

Temat obrazu Boga zapewnia ładne przejście do następnego tematu lub kolejnego tematu, biblijnego teologicznego tematu Nowego Testamentu, który chcemy omówić, a mianowicie tematu królestwa Bożego. Ponownie, wielu uczonych uważa, że jest to nadrzędny temat lub jest centrum dominującego tematu lub centralnym tematem teologii Nowego Testamentu. Niezależnie od tego, czy tak jest, czy nie, z pewnością jest to wybitny temat i, jak zobaczymy, jest w stanie zintegrować szereg innych tematów w Nowym Testamencie.

I tak, gdy raz jeszcze będziemy omawiać królestwo Boże, będziemy musieli poruszyć kwestię stworzenia, obrazu Boga, ludu Bożego i Nowego Przymierza; wszystkie te elementy znajdą bliski związek z tematem królestwa Bożego. Ale przede wszystkim, aby krótko wspomnieć o dowodach językowych, słowo kingdom z tematu kingdom of God pochodzi od hebrajskiego Malkuth lub greckiego basilea oznaczającego królestwo. Ale ważne jest również, aby zdać sobie sprawę, że gdy patrzymy na temat kingdom of God, nie powinniśmy ograniczać się do występowania tych terminów.

Tak, są ważne i powinny być punktem wyjścia do zrozumienia, co te terminy oznaczają, ale ich obecność lub brak niekoniecznie oznacza obecność lub brak tematu królestwa Bożego. Tak więc, jeśli termin królestwo nie występuje, nie oznacza to, że koncepcja, biblijno-teologiczny temat królestwa Bożego, nie jest omawiana. Oba terminy, prawdopodobnie przede wszystkim, gdy myślimy w kategoriach teologicznego tematu królestwa Bożego, sugerują pojęcie dynamicznego panowania lub rządów lub suwerenności Boga.

Nie tak bardzo, chociaż mogą być używane do, gdy myślimy o terminie królestwo Boże, nie powinniśmy myśleć przede wszystkim w kategoriach terytorium geograficznego, takiego jak Zjednoczone Królestwo. Nie powinniśmy myśleć wyłącznie o okresie czasu lub jakiejś innej koncepcji, ale zamiast tego, ponownie, powinniśmy myśleć w kategoriach królestwa Bożego jako dynamicznego panowania lub władzy Boga lub suwerenności Boga, którą zamierza ustanowić nad całą ziemią. Teraz ponownie, rozważmy może kilka modeli zrozumienia królestwa Bożego.

W przeszłości ludzie robili wiele rzeczy z królestwem Bożym. Czasami stawało się ono współzależne ze społeczeństwem i tym światem. Klasyczny dispensacjonalizm zasadniczo ograniczał królestwo Boże do przyszłego tysiącletniego królestwa, kiedy Bóg będzie rządził przez Chrystusa na ziemi, więc ograniczyli je do okresu czasu, to jest tysiącletniego panowania, o którym czytamy w Objawieniu, rozdział 20.

Porozmawiamy o tym tekście później w odniesieniu do królestwa Bożego, ale w tym momencie chcę po prostu wspomnieć o jednej bardzo powszechnej koncepcji królestwa Bożego, która polega na ograniczeniu go do określonego okresu czasu i miejsca, czyli panowania Jezusa Chrystusa i rządzenia nim przez tysiąc lat w przyszłości nad narodem Izraela. Będziemy wchodzić w interakcję z tym poglądem i mam nadzieję, że w miarę rozwoju naszej dyskusji dojdziecie do zrozumienia, co oznacza królestwo Boże. Powtórzę, nie chcę omawiać wszystkiego, co obejmuje królestwo Boże.

Może to łatwo stać się bardzo szerokim tematem, ale raz jeszcze, bardziej zależy mi na tym, aby przyjrzeć się, jak koncepcja ta rozwija się w Testamentach i znajduje swoje wypełnienie w Chrystusie i jego ludzie w Nowym Testamencie. Ponadto, jak już zgadłeś, przyjrzymy się, jak uczestniczy ona w tym już, ale jeszcze nie, schemacie pod względem swojego wypełnienia. To prawda, że w niektórych tekstach synoptycznych pojęcie królestwa, do którego się wchodzi, wydaje się być obecne, ponieważ na przykład w rozdziale 16 i wersecie 16 Ewangelii Łukasza przyjrzymy się później bardziej szczegółowo temu, co ewangelie mówią o królestwie Bożym, ale chcę tylko podkreślić kilka tekstów.

W Ewangelii Łukasza 16, wersecie 16 autor mówi: Prawo i prorocy byli głoszeni aż do Jana. Od tego czasu głoszona jest dobra nowina o królestwie Bożym, a każdy wdiera się do niego siłą. Istnieją różne sposoby tłumaczenia tego, ale w tym momencie chcę podkreślić, że królestwo Boże wydaje się ustanawiać sferę, do której można wejść.

Ale przede wszystkim zobaczymy, że termin ten jest używany do określenia dynamicznego panowania lub rządów Boga, Jego suwerenności, ale znowu, w niektórych przypadkach, może to być królestwo stworzone przez to panowanie i suwerenność, do którego ludzie mogą faktycznie wejść i do którego mogą należeć. Teraz, jedną inną rzeczą, którą odkryjemy, gdy zaczniesz przyglądać się tematowi

królestwa Bożego w Starym i Nowym Testamencie, jest napięcie między faktem, że Bóg jest już królem. Zobaczmy za chwilę, że istnieje wiele psalmów, które ustanawiają fakt, że Bóg jest królem, który już rządzi całym stworzeniem, a jednak Bóg jest już królem, a jednak nadal musi zostać królem. Bóg jest już królem, ale jeszcze nie jest królem.

Więc masz też wrażenie, że chociaż Bóg jest królem, królewskość i suwerenność nie zostały jeszcze w pełni zrealizowane w całym Jego stworzeniu. Więc kiedy zaczynamy przyglądać się tematowi królestwa Bożego, tak jak w przypadku większości innych tematów, które omawialiśmy, punktem wyjścia jest Ogród Eden w Księdze Rodzaju 1 i 2. Więc nie będę wracał i czytał konkretnego tekstu, ale wiele z tego, co powiem, będzie odzwierciedlać materiał, który omawialiśmy w odniesieniu do obrazu Boga. Więc punktem wyjścia jest zrozumienie, że Adam i Ewa mają wtedy pełnić funkcję zastępców regentów Boga.

Widzieliśmy, że będąc stworzeni na obraz Boga, Adam i Ewa mają rządzić jako jego przedstawiciele i mają odzwierciedlać chwałę Boga i Jego panowanie w całym stworzeniu, sprawując władzę nad ziemią. Następnie w Księdze Rodzaju 3 widzimy raz po raz, jak ten zamiar i ten plan są udaremniane z powodu grzechu. Tak więc Adam i Ewa zostają wygnani z sanktuarium ogrodu Boga, a zasadniczo ziemia zostanie poddana rządowi Szatana.

Później zobaczymy Szatana, zwłaszcza w niektórych tekstach Nowego Testamentu, jak Szatan jest władcą tego świata. Jest królem tego świata. Tak więc częścią ustanowienia królestwa Bożego jest to, jak Bóg pokona Szatana i jak ziemia ponownie znajdzie się pod suwerennością i rządami Boga i jego ludu w wypełnieniu zamysłu Boga z Księgi Rodzaju 1 i 2. Widzieliśmy również, że w Psalmie 8, rozdział Psalmu 8 celebrytuje pierwotny akt twórczy Boga i celebrytuje to, co niemal idealizuje to, co ludzkość powinna osiągnąć i co Adam powinien osiągnąć, rządząc stworzeniem.

Ty rządzisz dziełami Jego ręki. Zostałeś ustanowiony, aby rządzić dziełami Jego ręki. Ale oczywiście, jak widzieliśmy w Liście do Hebrajczyków, to się nie wydarzyło i jeszcze się nie wydarzyło.

Ale Jezus Chrystus, jak już widzieliśmy, przychodzi, aby rozpocząć inaugurację i przywrócić prawdziwy zamiar Boga, aby Adam rządził stworzeniem. Więc raz jeszcze możemy to ująć w formie pytania, po grzechu ludzkości w Księdze Rodzaju 3. I tak zacytujemy Desmonda Alexandra w jego małym wprowadzeniu do teologii biblijnej od Edenu do Nowego Jeruzalem. Mówi, że suwerenność Boga jest dla mnie czymś w rodzaju synonimu królestwa Bożego.

W jaki sposób suwerenność Boga zostanie przywrócona i rozszerzona na całą ziemię? W jaki sposób królestwo Boże zostanie ustanowione na całym świecie? Tak więc po Księdze Rodzaju 3, resztę Starego Testamentu i Nowego Testamentu można

postrzegać jako zamiar Boga przywrócenia swojej suwerenności i panowania nad całym stworzeniem poprzez swój lud.

Tak jak zamierzał w Księdze Rodzaju 1 i 2. Następnym razem przeskoczmy przez główne sekcje Starego Testamentu. Mam czas tylko na malowanie dość szerokimi pociągnięciami pędzla. Ale następnym punktem zatrzymania może być Księga Wyjścia, rozdział 19, werseł 6. Przyjrzelśmy się temu już w odniesieniu do obrazu Boga.

Jednakże w rozdziale 19, wersecie 6, Bóg wyraża swój zamiar, aby Izrael funkcjonował jako królestwo kapłanów. Innymi słowy, raz jeszcze, Izrael ma teraz wypełnić to, czego nie udało się Adamowi. A mianowicie rozprzestrzenić panowanie Boga nad całym stworzeniem.

Być pośrednikami w panowaniu Boga i Jego obecności jako królestwa kapłanów w całym stworzeniu. Więc teraz, czego Adam nie zrobił, Bóg wybiera przez Abrahama. Teraz wybiera Izrael jako swoje królestwo kapłanów, aby ostatecznie rozprzestrzenić swoje panowanie w całym stworzeniu.

Aby pośredniczyć w Jego panowaniu i obecności w całym stworzeniu. Innym punktem zatrzymania w związku z tym jest faktycznie przejście trochę przed ten tekst. Byłoby to krótkie spojrzenie na Exodus.

Wyzwolenie Jego ludu przez Boga w Księdze Wyjścia jest ostatecznie zgodne z rozdziałem 15 Księgi Wyjścia. Pieśń, którą śpiewa Mojżesz, gdy wychodzą przez Morze Czerwone. Zwycięstwo i wyzwolenie z ucisku i niewoli z rąk Egipcjan.

Pieśń Mojżesza znajduje się w rozdziale 15, wersety 11-13 i 17-18. Wersety 11-13 mówią: Kto wśród bogów jest jak ty, majestatyczny w świętości, budzący grozę w chwale, czyniący cuda.

Wyciągnąłeś prawicę swoją, a ziemia pochłonęła Twoich wrogów. W Twojej niezachwianej miłości poprowadzisz ludzi, których odkupiłeś. W swojej sile poprowadzisz ich do Twojego świętego mieszkania.

A potem wersety 17-18. Wprowadzisz ich i zasadzisz na górze dziedzictwa swego. Miejsce, które uczyniłeś swoim mieszkaniem, świątynią, Panie, Twoje ręce ustanowiły.

Pan króluje na wieki wieków. Tak więc Exodus był demonstracją. Początkiem demonstracji ustanowienia przez Boga Jego suwerenności i Jego panowania nad wszystkimi rzeczami.

W rzeczywistości można by powiedzieć, że sam Exodus opierał się na fakcie, że Bóg był suwerennym królem nad wszystkim. Tak więc, nawet w Exodusie, znajdujemy tematykę królewkości i panowania oraz suwerenności Boga. Następnym punktem zatrzymania byłoby krótkie spojrzenie na monarchię Izraela i przymierze Dawidowe.

Wróć i przeczytam tekst 2 Samuela tylko krótko, a potem nie będziemy czytać szeregu innych tekstów. Szereg tekstów, które już przeczytaliśmy w związku z przymierzem Dawidowym. Więc wszystko, co powiedzieliśmy o przymierzu Dawidowym, ma zastosowanie do tego, co mówię teraz.

I dlatego Bóg zawarł przymierze z Dawidem. Bóg ustanawia swoje przymierze z Dawidem, gdzie Dawid będzie rządził, wypełniając obietnice Abrahama. Dawid będzie teraz rządził, a dokładniej, Bóg obiecuje, że królowanie Dawida, Dawid będzie miał potomka syna po sobie, tak że tron Dawida nigdy nie będzie miał końca.

Więc w rozdziale 7 i wersecie 14, właściwie cofnę się do wersetu 12. Kiedy twoje dni się skończą i odpoczniesz, kiedy Dawid umrze i odejdzie wraz z twoimi przodkami, wzbudzę twoje potomstwo, aby cię zastąpiło, twoje własne ciało i krew, i ustanowię jego królestwo. Więc znowu, królestwo Dawida nigdy się nie skończy; będzie trwać i będzie wieczne.

I on jest tym, który zbuduje mi dom, moje imię, świątynię, a ja ustanowię tron jego królestwa na wieki. Będę mu ojcem, a on będzie mi synem. Formuła przymierza Dawidowego.

A potem, gdy czytamy resztę Samuela, gdy docieramy do 1 i 2 Królewskiej i czytamy Kroniki, czytamy opis monarchii Izraela, wypełnianej przez króla po królu, niektórzy z nich dobrzy, niektórzy bardzo źli i niegodziwi, a pod koniec dnia to właśnie wpędza Izrael w kłopoty i wygnanie. Ale sedno sprawy jest takie, że argumentowałbym, że monarchia Izraela, zaczynająca się od i ustanowiona przez przymierze Dawidowe, jest środkiem, za pomocą którego misja Adama do rządzenia całym stworzeniem i misja Izraela do rządzenia, Wyjścia 19.6, będziecie królestwem kapłanów, jak to jest teraz realizowane. Zamiar Adama do rządzenia stworzeniem, które zostało zrujnowane przez grzech, a następnie zamiar, że Izrael, jako swego rodzaju nowy Adam, będzie królestwem kapłanów, sposób, w jaki Bóg wypełni zamiar Izraela teraz konkretnie będzie pośredniczony przez króla, który będzie nad nimi rządził.

Tak więc przymierze Dawidowe na koniec dnia, przymierze, które Bóg zawiera z Dawidem, że będzie król, a jego królestwo będzie trwać wiecznie i że w ten sposób ostatecznie ziści się bycie Izraela królestwem kapłanów, to znowu, to nie jest tylko przemyślenie na końcu, że dlaczego nie damy im króla, aby rządził, aby mogli zachować porządek i takie rzeczy i pokonać wszystkich wrogów, chociaż to jest część tego, ale ostatecznie wraca do zamysłu Boga dla Adama i Ewy przy pierwszym stworzeniu, a następnie również zamysłu Boga, aby Izrael dokonał tego, czego nie

udało się Adamowi i Ewie, będąc królestwem kapłanów. Teraz Izrael będzie funkcjonował jako królestwo kapłanów poprzez ustanowienie króla Dawidowego i monarchii. Kiedy przeskoczysz do Psalmów, znajdziemy odniesienia do oczekiwania na króla Dawidowego i królestwo, ale takie, które ostatecznie stanie się uniwersalne.

Tak więc na przykład w Psalmie 2, rozdział 2, widzieliśmy to, co często nazywa się psalmem królewskim i co później w Nowym Testamencie odnosi się do Jezusa Chrystusa. W Psalmie 2, rozdział 2, Dlaczego narody spiskowały, a spisek ludu był daremny? Królowie ziemi powstają, władcy jednoczą się przeciwko Panu i przeciwko pomazańcowi, mówiąc: Zerwijmy ich łańcuchy. Werset 4, Ten, który siedzi na tronie w niebie, śmieje się, Pan szydzi z nich, karci ich w ich gniewie.

Wiersz 6, Ustanowiłem mojego króla na Syjonie, mojej świętej górze. Ogłoszę dekrety Pana. Powiedział do mnie: Jesteś moim synem, dziś zostanę twoim ojcem.

Proś mnie, a dam narodom twoje dziedzictwo. Krańce ziemi są twoją własnością. Tak więc w Psalmie 2 widzimy, że to poprzez króla Dawida ostatecznie nastąpi Boży zamiar rządzenia całą ziemią w wypełnieniu Księgi Rodzaju 1.

I widzimy coś podobnego w Psalmie 8, choć niekoniecznie jest to psalm Dawidowy. Ciekawe, że w Hebrajczykach rozdziały 1 i 2 oba te psalmy odnoszą się do Chrystusa. Ale Psalm rozdział 8, idealny obraz ludzkości rządzącej stworzeniem, Psalm rozdział 89, kolejny tekst Dawidowy, wszystkie one przewidują i oczekują króla Dawidowego i królestwa, które rozprzestrzeni się powszechnie na cały świat i na całą ziemię.

Inną rzeczą, którą widzimy w Psalmach, co ciekawe, jest nacisk, jaki jest kładziony na to, że Jahwe jest już królem całej ziemi. Na przykład w Psalmie 24, werset 1: Ziemia należy do Pana i wszystko, co ją napętnia, świat i wszyscy, którzy w nim mieszkają. Bo założył ją na morzach i utwierdził ją na wodach.

Psalm rozdział 29 i werset 10, na przykład, Pan zasiada na tronie nad potopem. Pan zasiada na tronie jako król na wieki. Psalm rozdział 47 i 1 i 2, również 47 i wersety 1 i 2, Klaszczcie w dłonie wszystkie narody, wykrzykujcie Panu, Bogu z radosnymi okrzykami, bo Pan Najwyższy jest straszny, wielki Król nad całą ziemią.

I Psalm 103 i werset 19, jeszcze jeden, Psalm 103 i werset 19, Pan ustanowił swój tron w niebie, a jego królestwo rządzi wszystkim. Więc znowu, masz to napięcie między faktem, że Bóg jest już królem nad wszystkim, ale w pewnym sensie, musi jeszcze ustanowić swoją suwerenność nad całym stworzeniem i podporządkować wszystkich ludzi swojej suwerenności i swojemu panowaniu. Więc to, co widzimy do tej pory, to Adam i Ewa są pierwszymi nosicielami obrazu Boga, którzy, odzwierciedlając obraz Boga, mają rządzić całym stworzeniem.

Zamiarem Boga w Księdze Rodzaju 1:26-28 jest, aby Adam i Ewa zarządzili całym stworzeniem i rozszerzali Boże panowanie i obecność na cały świat, ale w Księdze Rodzaju 3 nie udaje im się tego zrobić z powodu grzechu i zostają wygnani z Ogrodu Eden. Następnie Izrael, Bóg wybiera i wybiera Izrael jako swój nowy lud, w pewnym sensie nowego Adama, który robi to, czego Adam nie zrobił, a mianowicie, jako królestwo kapłanów, jako królestwo kapłanów, będą teraz rozprzestrzeniać Boże panowanie i Jego obecność na całe stworzenie. Będą pośredniczyć w Bożym panowaniu nad całym stworzeniem.

Jednak nie wiedzie im się lepiej niż Adamowi i Ewie. Oni również grzeszą i są wygnani z ziemi i odsunięci od obecności Boga. Ale przedtem, cofając się trochę, bardziej szczegółowo, w jaki sposób Izrael osiągnie swój cel bycia królestwem kapłanów? To przez monarchię Dawidową.

To poprzez monarchię, a dokładniej poprzez króla Dawida, poprzez syna Dawida i jego potomstwo, jego królestwo, Bóg wypełni swój zamiar nie tylko dla Izraela, ale poprzez Adama i Ewę, że ostatecznie panowanie i rządy Boga rozprzestrzenia się na całą ziemię. Teraz, jak powiedziałem, Izraelowi nie powiodło się lepiej, a kontynuacja królestwa pokazuje, że wielu królów było grzesznych i niegodziwych i, podobnie jak Adam i Ewa, nie wypełniło zamierzenia Boga. Tak więc Izrael również jest wygnany i usunięty z obecności Boga i wygnany pod niewolę obcego narodu.

Teraz, to prowadzi nas do proroczych oczekiwań przywrócenia króla lub królestwa Dawida. Ponownie, pytanie, na które właśnie spojrzeliśmy, nadal pozostaje aktualne. W jaki sposób suwerenność Boga zostanie przywrócona i rozszerzona na całą ziemię? W jaki sposób królestwo Boże zostanie ustanowione na całym świecie, co Adam i Ewa mieli dokonać, co Izrael miał dokonać, ale nie udało im się z powodu grzechu.

Pytanie pozostaje: W jaki sposób suwerenność i królestwo Boga zostaną przywrócone i ustanowione na całej ziemi? To prowadzi nas do proroczych oczekiwań odnowionego królestwa Dawidowego. I pamiętajmy, że środkiem, za pomocą którego Bóg zamierza ustanowić swoje królestwo przez Izrael, było królestwo Dawidowe, przymierze, które Bóg zawarł z Dawidem, że jego królestwo będzie wieczne, że nigdy się nie skończy. I tak znajdujemy proroczy tekst Starego Testamentu odnoszący się do przywrócenia, nadchodzącego nowego stworzenia, nadchodzącego zbawienia, nadchodzącego przywrócenia ludu Bożego w kontekście przywrócenia królestwa Dawidowego.

Na przykład, jaki jest prawdopodobnie najbardziej znany tekst, który myślę, że już przeczytaliśmy, ale przeczytamy ponownie? Jednym z najbardziej znanych tekstów jest tekst Izajasza 9. Chociaż temat królewskość Dawida nie ogranicza się do tego, jak myślę, że wspominałem wcześniej, można znaleźć ten język pędu Dawida, który ma wyrosnąć, który autorzy Nowego Testamentu również podchwytują, ale z tego rodzaju językiem korzenia lub pędu od Jessego, powinienem powiedzieć, jest często

sposobem Izajasza na zademonstrowanie oczekiwania na przywrócone królestwo Dawida. Ale w rozdziale 9, zaczynając od wersetu 6, przeczytam 6 i 7. Albowiem nam się narodziło dziecko; nam został dany syn, a rządy spoczną na jego barkach.

Który już wprowadza język królestwa i suwerenności. I będzie nazywany Cudownym Doradcą, Bogiem Mocnym, Ojcem Wiecznym i Księciem Pokoju. Wielkości jego rządu i pokoju nie będzie końca.

Będzie panował na tronie Dawida i nad królestwem Dawida, ustanawiając je i podtrzymując sprawiedliwością i prawością od tego czasu i na wieki. Gorliwość Pana Wszchemogącego tego dokona. Tak więc Izajasz 9, na samym początku swojej księgi, już przewiduje przywrócenie tronu Dawida i jego królestwa, gdzie będzie rządził nad wszystkim.

Jego królestwo będzie rządzić wszystkim i będzie wieczne. Będzie trwać wiecznie. Podobne rzeczy można znaleźć w innych tekstach.

Ezechiel rozdział 34, a także 36. Ezechiel rozdział 34, a nie wszystkie z tych tekstów wyraźnie wspominają króla Dawida. Ponownie, niektóre z nich szerzej odnoszą się po prostu do królestwa, które zostanie przywrócone.

Ale rozdział 34, werset 2 i następne Ezechiela, przeczytaliśmy już sporą część tego, i nie chcę czytać całości jeszcze raz. Ale Ezechiel 34 i 2 do 28, gdzie znajdujemy język owiec i pasterza oraz oczekiwanie, że pasterze Izraela wykonali kiepską robotę przewodząc ludowi. Byli niegodziwi.

Więc teraz autor przewiduje innego pasterza. I opisuje to zaczynając od wersetu 20 Ezechiela 34. Dlatego to jest to, co mówi im Suwerenny Pan.

Oto ja sam będę sędził między owcą tłustą a owcą chudą, bo popychasz bokiem i barkiem, pączkujesz wszystkie słabe owce rogami, aż je wypędzisz. Ja ocalę moją trzodę i nie będą już łupione. Będę sędził między jedną owcą a drugą.

Ustanowię nad nimi jednego pasterza, sługę mego Dawida. I będzie je pasł, będzie je pasł i będzie ich pasterzem. Ja, Pan, będę ich Bogiem, a sługa mój Dawid będzie księciem pośród nich.

A ja, Pan, powiedziałem to. Widzieliśmy to już w rozdziale 37 Ezechiela. Werset 24.

Mój sługa Dawid będzie królem nad nimi, a wszyscy będą mieli jednego pasterza. Będą przestrzegać moich praw i uważać, aby przestrzegać moich dekretów. Tak więc Ezechiel przewiduje również przywrócenie monarchii Dawidowej.

Kiedy Bóg przywróci swój lud do ziemi, a w nowej relacji przymierza, która obejmuje Dawida rządzącego swoim ludem w wypełnieniu obietnic Dawidowych. Zachariasz rozdział 14. W Zachariasz rozdziale 14, inny tekst przewiduje przyszłą renowację, przyszłe nadejście królestwa Bożego.

W wersetach od 16 do 19. Wtedy ocaleni ze wszystkich narodów, które zaatakowały Jerozolimę, będą przychodzić rok po roku, aby oddać cześć królowi, Panu Bogu Wszechmogącemu, i obchodzić święto Namiotów. Jeśli którykolwiek z ludzi ziemi nie pójdzie do Jerozolimy, aby oddać cześć królowi, Panu Bogu Wszechmogącemu, nie będzie miał panowania.

Jeśli lud egipski nie pójdzie i nie weźmie udziału, nie będzie miał panowania. Pan sprowadzi na nich plagi, aby dotknęły narody, które nie pójdą, aby świętować święto namiotów. Będzie kara dla tych Egipcjan, kara dla narodów, które nie pójdą, aby świętować.

Jest o wiele więcej, co moglibyśmy przeczytać w tej sekcji, ale Zachariasz 14 również przewiduje czas, kiedy Bóg przywróci swoje panowanie, kiedy Bóg będzie panował nad wszystkim, wypełniając swoje obietnice, które, jak twierdzą, wszystko to sięga pierwotnego stworzenia, gdzie zamiarem Boga było rozprzestrzenienie swojego panowania na całe stworzenie za pośrednictwem nosicieli Jego obrazu.

Prawdopodobnie powinniśmy również przytoczyć rozdział 7 Księgi Daniela, który czytaliśmy przed chwilą, kiedy Daniel mówi, zaczynając od wersetu 11: Wtedy nadał patrzyłem z powodu przechwałek, jakie wypowiadał róg. Patrzyłem, aż bestia została zabita, a jej ciało zniszczone.

Pozwólcie mi przejść do wersetu 13. W mojej wizji, Daniel rozdział 7:13, patrzyłem w nocy, a oto przede mną był ktoś podobny do syna człowieczego, który nadchodził z obłokami nieba. Zbliżał się do Starego Dni i został zaprowadzony przed Jego oblicze.

Dano mu autorytet, chwałę i suwerenną moc. Wszystkie narody i ludzie z każdego języka czcili go. Jego panowanie jest wiecznym panowaniem, które wydaje się odzwierciedlać język Dawida, język przymierza Dawida, wieczne królestwo i wieczne panowanie, które nie przeminie.

A jego królestwo jest takie, które nigdy nie zostanie zniszczone. Tak więc Daniel 7 również przewiduje postać syna człowieczego, o którym powiedzieliśmy, że może być zarówno korporacyjna, jak i indywidualna — jednostka reprezentująca naród Izraela.

Ale postać syna człowieczego, która wydaje się wypełniać intencję przymierza Dawidowego, aby ustanowić panowanie Dawida na zawsze. Wieczne panowanie, wieczne królestwo. Ale argumentowałbym również, że sięga to aż do pierwotnego zamiaru Boga przy stworzeniu, że Adam i Ewa rozprzestrzeniły Boże panowanie na całe stworzenie, czego nie uczynili.

Podsumowując zatem dowody ze Starego Testamentu, Bóg musi ustanowić swoje uniwersalne panowanie i suwerenność nad całą ziemią. To właśnie Adam, a następnie Izrael mieli zrobić. Jednak nie zrobili tego.

Ale Bóg tego dokona. Zobaczmy za chwilę. Bóg dokona tego przez swego syna, władcę Dawida, i przyniesie błogosławieństwa zbawienia i swego królestwa swemu ludowi, a ostatecznie całej ziemi.

I to jest w zasadzie miejsce, w którym tekst prorocki się kończy. Z tą obietnicą i tym oczekiwaniem. To prowadzi nas do Ewangelii synoptycznych.

Albo Nowy Testament prowadzi nas do Nowego Testamentu. Zacznijmy od Ewangelii synoptycznych. Mateusza, Marka i Łukasza.

Ponieważ najwyraźniej używają języka królestwa Bożego. Kiedy zwrócisz się do Ewangelii synoptycznych, odkryjesz, że królestwo Boże staje się najbardziej charakterystyczną cechą posługi Jezusa na samym początku jego głoszenia i nauczania w Ewangelii. Tak więc na przykład w rozdziale 1 i wersecie 15 Ewangelii Marka czytamy wersecie 14. Po tym, jak Jan został uwięziony, Jezus udał się do Galilei, głosząc dobrą nowinę o Bogu.

A oto dobra nowina, głosił. Nadszedł czas, powiedziały, królestwo Boże nadeszło. Pokutujcie i wierzcie w dobrą nowinę.

Dokładnie to samo znajdujemy na początku posługi Jezusa w Ewangelii Mateusza, rozdział 4. Tak więc, po chrzcie Jezusa i próbie na pustyni. Rozdział 4, wersecie 17. Od tego czasu Jezus zaczął głosić, pokutujcie, bo królestwo niebieskie jest blisko lub się zbliżyło.

Teraz, ciekawe jest to, że w tych tekstach Jezus nie definiuje królestwa Bożego, jeśli chodzi o to, co ono oznacza i co pociąga za sobą. Nikt nigdy nie prosi go, aby je zdefiniował. To ciekawe.

Nikt nigdy nie mówi, co masz na myśli, mówiąc, że królestwo Boże jest bliskie? Czym jest królestwo Boże, które teraz oferujesz? Zamiast tego Jezus i czytelnicy zakładają, że wiedzą, czym ono jest. Opierając się, jak sądzę, na tekście Starego Testamentu, który właśnie przejrzyliśmy, o zamiarze Boga ustanowienia swojego panowania i władzy nad całym stworzeniem za pośrednictwem króla Dawida, który przyniesie błogosławieństwa zbawienia i błogosławieństwa rządów Boga swojemu ludowi. A to panowanie ostatecznie rozprzestrzeni się na całą ziemię.

Tak więc Stary Testament wydaje się stanowić tło, które informowałoby o tym, co Jezus miał na myśli i co ludzie rozumieli, gdy przyszedł głosząc, że to królestwo Boże

jest blisko. Teraz, zanim przyjrzymy się Ewangeliom, inną rzeczą do powiedzenia jest to, że najbardziej charakterystyczną cechą przesłania Jezusa jest fakt, że w jakiś sposób królestwo jest już obecne w osobie i posłudze Jezusa, ale wciąż nie nadeszło. Nadal leży w przyszłości.

To znaczy, raz jeszcze, jesteśmy w kontekście tej zainaugurowanej eschatologii, która już jest, ale jeszcze nie. Królestwo Boże jest już obecne. Mężczyźni i kobiety mogą wejść do Królestwa Bożego i doświadczyć Królestwa Bożego.

Powiedzieliśmy, że królestwo Boże oznacza dynamiczne panowanie i rządy Boga, suwerenność Boga. Mężczyźni i kobiety mogą wejść w to i doświadczyć tego teraz, przed jego ostatecznym objawieniem w przyszłości. Niektóre z pism George'a Eldona Ladda były najpopularniejsze, przynajmniej w Stanach Zjednoczonych, w popularyzacji, chociaż inni wcześniej, Oscar Kuhlman i inni wcześniej, rozwinęli i mówili o idei królestwa, które jest teraz tutaj, ale jeszcze nie.

To George Eldon Ladd spopularyzował je w Stanach Zjednoczonych, a może i gdzie indziej, chociaż inni rozwinęli je wcześniej, a inni później. Ale to jest chyba najbardziej charakterystyczna cecha rozumienia królestwa. Co jest wyłącznie przyszłością, według prorockiego tekstu Starego Testamentu? Oczekują czegoś przyszłego, co wydarzyło się w dniu Pańskim, kiedy nadejdzie nowe stworzenie, w dniu przywrócenia, że nowy Jezus teraz i autorzy Nowego Testamentu są teraz przekonani, że jest już obecny w jakiś sposób przed ostatecznym wypełnieniem i urzeczywistnieniem.

Więc będziemy o tym pamiętać, gdy będziemy przyglądać się dowodom Ewangelii i dowodom reszty Nowego Testamentu. Teraz, tylko krótko, jeśli chodzi o niektóre dane leksykalne, samo wyrażenie królestwo Boże, które, jak sądzę, nie występuje w tej formie w Starym Testamencie, chociaż jest wiele odniesień do króla, królestwa i Boga panującego i rządzącego i tym podobnych rzeczy. Ale wyrażenie królestwo Boże występuje w Ewangelii Mateusza tylko cztery razy.

Zamiast tego Mateusz preferuje inną frazę, którą jest królestwo niebieskie. Moim zdaniem te dwa terminy są synonimami. Nie odnoszą się do różnych rzeczy.

Królestwo Niebios prawdopodobnie jest po prostu sposobem opisania tego królestwa jako pochodzącego z góry. Jest przeciwieństwem ziemskiego królestwa. To jest królestwo, które pochodzi z góry, które pochodzi z nieba.

I tak Mateusz preferuje królestwo niebieskie i używa go 32 razy w przeciwieństwie do królestwa Bożego cztery razy. Marek używa zwrotu królestwo Boże 14 razy. Łukasz używa zwrotu królestwo Boże 32 razy.

A Jan używa go tylko cztery razy. Preferuje terminy życie wieczne lub życie, gdzie często Ewangelie synoptyczne odnoszą się do królestwa Bożego. Tak więc, jak widać, w Ewangeliach królestwo Boże odgrywa kluczową rolę w tym, co Jezus Chrystus przychodzi uczynić i co przychodzi zaoferować.

Teraz, zanim przyjrzymy się niektórym dowodom, jeśli mógłbym je po prostu podsumować, to może byłoby bardziej wartościowe poczekać do końca, ale zapewnić ramy do spojrzenia na niektóre z tych fragmentów. Thomas Schreiner, Thomas Schreiner w swojej teologii Nowego Testamentu, podsumował królestwo Boże w ten sposób. To znaczy, kiedy Jezus przyszedł głosząc królestwo Boże, co oferował? I czego oczekiwali jego słuchacze? Co zrozumieli? Tom Schreiner mówi tak: zrozumieli, że głosił świt chwalebnej ery, w której Izrael zostanie wywyższony, a narody będą podporządkowane Bogu Izraela.

Pan będzie panował nad całą ziemią. Syn Dawida będzie służył jako jego król, a wygnanie się skończy. Nowe przymierze zostanie wypełnione.

Lud Boży będzie przestrzegał Jego prawa, a obietnica nowego stworzenia stanie się rzeczywistością. Pan wyleje swego ducha na wszelkie ciało, a obietnice dane Abrahamowi, że wszystkie narody będą błogosławione aż po krańce ziemi, staną się rzeczywistością. A według Schreiner'a królestwo Boże jest rodzajem koca, który przykrywa to wszystko.

Więc widzicie, że królestwo Boże może łatwo stać się dość szerokim pojęciem. Ale ten opis po prostu, myślę, opisuje czas, implikacje, skutki i towarzyszące temu błogosławieństwa, które są ustanawiane, gdy Bóg przychodzi, aby ustanowić swoje królestwo. Więc to jest to, czego oczekują ludzie.

I znowu, dlatego, gdy Jezus przychodzi, aby głosić królestwo Boże, nie musi go definiować i opisywać. Jego czytelnicy nie muszą prosić o wyjaśnienie, co dokładnie ma na myśli. Jednak zobaczymy, że jego czytelnicy lub słuchacze są często zdezorientowani z powodu tego, czego się spodziewają.

Czasami królestwo, które oferuje Jezus, jest w nieco innej formie, niż się spodziewają. Ale właśnie tego ludzie mogliby się spodziewać, gdy usłyszeli, że królestwo Boże jest teraz oferowane i głoszone przez osobę Jezusa Chrystusa, że mężczyźni i kobiety mogą do niego wejść. Teraz, myślę, punktem wyjścia jest Księga Mateusza.

I jeszcze raz, Ewangelia Mateusza, rozdział 1, werset 1. Na samym początku Mateusz demonstruje swój zamiar przedstawienia Jezusa Chrystusa, przedstawienia Jezusa Chrystusa i wykonania reszty swojej pracy jako syna Dawida. Jest synem Dawida, synem Abrahama. Ale Mateusz przedstawi Jezusa jako syna Dawida.

A mówiąc to, Mateusz natychmiast chce, aby twój umysł powrócił do wszystkich obietnic Dawida. Przyjrzelśmy się niektórym z nich, zaczynając od 2 Samuela 7 i aż do Psalmów i tekstów prorockich. Mateusz chce jasno powiedzieć, że Jezus jest teraz królem Dawida.

Spełnienie przymierza Dawidowego i obietnicy odnowionego królestwa Dawidowego. W rzeczywistości zazwyczaj pomijamy genealogię w pozostałej części Ewangelii Mateusza 1, aby móc przejść od razu do narodzin Chrystusa. Genealogia jest interesująca, ponieważ jej podstawową funkcją jest wyraźne połączenie Jezusa Chrystusa, aby pokazać, że ma on prawne prawo do zasiadania na tronie Dawida.

On jest prawdziwym synem Dawida. Co ciekawe, niektórzy ludzie zauważyli, że genealogia jest podzielona na trzy zestawy po 14 pokoleń. Nie polecam robić tego wszędzie w Piśmie Świętym, ale myślę, że tutaj jest to celowe.

Jeśli zsumujesz wartość liczbową liter hebrajskich dla imienia Dawid, otrzymasz 14. To tylko kolejny sposób, w jaki autor Ewangelii Mateusza podkreśla, że Jezus Chrystus jest prawdziwym królem Dawidowym, który przychodzi, aby wypełnić przymierze z Dawidem. Co ciekawe, w Ewangelii Mateusza 1 ojciec Dawida, Józef, jest nazywany synem Dawida, a Jezus Chrystus jest nazywany synem Dawida w innych miejscach.

Mateusz podejmuje język i teksty Dawida wszędzie, aby jasno pokazać, że oto obiecany król Dawidowy. Oto ten, który przywróci i wypełni wieczne panowanie, wieczne królestwo obiecane Dawidowi. Teraz, w następnej sekcji, zaczniemy raz jeszcze od dowodów ewangelicznych.

Przyjrzymy się po prostu bardzo krótko kilku tekstom, które pokazują, że królestwo Boże, które głosi Jezus, jest jednocześnie teraźniejsze i przyszłe.

To dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 16 na temat Obrazu Boga, część 2 i Wprowadzenie do Królestwa Bożego.